

Laia Salas Pérez

6è B

EL BOSC ENCANTAT I LA FLOR MÀGICA.

Un dia, durant una matinada, jo estava jugant al pati, quan de cop i volta una figura semblant a una papallona es va acostar lentament i va deixar una nota molt a prop meu. Vaig aixecar-me i vaig anar cap a on estava la nota. Aquest paper contenia una sèrie de coordenades d'algun lloc d'aquí a prop. No sabia d'on exactament. Llavors vaig anar a un ordinador a buscar les coordenades. Vaig trobar que provenien d'un bosc, però no un bosc normal. Aquell bosc tenia una llegenda. Es deia que aquell bosc estava encantat, que hi havia una flor màgica. Jo, la veritat, no creia en llegendes.

Així doncs, vaig planejar anar-hi a la nit i investigar el que hi havia.

Arribada la nit, vaig agafar una llanterna, un mapa amb les coordenades que vaig fer abans de dinar, una mica d'aigua i la meva llibreta d'aventures.

Quan vaig arribar al bosc una brisa freda em va arribar al rostre, com anunciant el començament d'una aventura fantàstica... o no.

Em vaig endinsar al bosc. Quasi tot estava fosc i només es veia una mica gràcies a la lluna plena que hi havia justament aquella nit. Els arbres eren molt alts i estaven tots coberts de fulles de color verd fosc. Hi havia unes flors marcides que oloraven de manera estranya. Cada vegada que caminava més...més fred feia.

Després d'una estona vaig veure un tronc tallat per la meitat. A dalt hi havia una flor molt bonica. Era d'un color iridescent, com l'arc de Sant Martí. Segons la llegenda, aquella flor era la "Flor Màgica". Era tan bonica !!!

Vaig anar cap a la direcció de la flor. Quan vaig apropar-me, un llum lluent va arribar als meus ulls. La flor era d'una mida mitjana, els seus pètals tenien una forma estranya com si fóssim ullals de vampir amb un color groc al seu voltant que s'anava difuminant cap a un taronja per a finalitzar en un vermell viu cap al centre. Els colors eren perfectes. Vaig decidir que me l'emportaria a casa per tenir cura d'ella durant anys i de generació en generació.

Quan vaig arribar a casa ja sortia el sol. Jo portava la flor en un cistell. Amb l'ajuda de la meva mare vam fer un lloc especial per a la flor.

I així és com aquella flor va durar anys i anys, de generació en generació. I aquesta història me la va explicar la meva àvia, qui la va conèixer de la seva àvia. La nostra flor, ja porta tres generacions. I encara continuarà a les nostres mans.

Te la pots imaginar ? Segur que si cuides del teu voltant, tu també la trobaràs.